

Louis Sachar: Stanley, a szerencse fia

Stanley Yelnats volt a busz egyetlen utasa, persze ha nem számítjuk a sofőrt és az őrt. Az őt a vezető mellett ült, a székét úgy fordították, hogy láthassa Stanleyt. Keresztben a lábán egy puská feküdt.

Stanleyt úgy tíz sorral hátrébb helyezték el, a csuklóját a karfához szíjazták. Hátizsákja a mellette lévő ülésen hevert. Fogkefe, fogkrém meg egy csomag levélpapír volt benne, amelyet az édesanyjától kapott. Megígérte neki, hogy minden héten ír majd.

Kifelé bámult az ablakon, bár nem sok látnivaló akadt; jobbára kiszáradt fű és gyapotföldek szegélyezték az útjukat. A busznak hosszú, nagyon hosszú utat kellett megtennie – egyenesen a nagy semmibe. A járműben nem volt légkondicionálás. A forró, nehéz levegő legalább úgy szorongatta Stanleyt, mint a bilincs.

Stanley – ahogyan azt a szülei is sugallották – próbálta elhíttetni magával, hogy csak táborozni megy egy időre, mint a gazdagabb gyerekek. Mikor kisgyerek volt, gyakran játszott táborozást plüss állataival. Előfordult, hogy focizott velük egy üveggolyóval. Máskor meg akadályfutás volt a program, vagy szakadt gumihevederre kötözve kipróbálták a bungee jumpingot az asztal tetejéről. Stanley most igyekezett arra gondolni, hogy ő is egy ilyen csupa móka és kacagás táborba készül. Lehet, hogy barátokra is szert tesz majd... De hogy nagyokat úszik a tóban, az biztos...

Otthon nem voltak barátai. Egy kicsit duci volt, és a gyerekek az iskolában gyakran csúfolták emiatt. Még a tanárai is tettek néha bántó megjegyzéseket. Az iskolában töltött utolsó napjáról is maradt egy ilyen emléke. A matematikatanára, Mrs Bell a viszonyítást tanította. Példaként kiválasztotta a legkövérebb és a legsoványabb gyereket az osztályban, és egy mérlegre állította őket. Stanley háromszor annyit nyomott, mint a másik fiú. Mrs Bell felírta az arányszámot a táblára, 3:1, s nem vette észre, hogy ezzel mennyire megalázó helyzetbe hozta mindkettőjüket.

Stanleyt aznap délután vették őrizetbe. Most az őrré nézett, aki görnyedten ült a széken, és azon tűnődött, vajon alszik-e. A férfi napszemüveget viselt, így Stanley nem láthatta a szemét.

Stanley nem volt rossz gyerek. Abban a dologban is ártatlan volt, amiért a büntetését kapta. De hát... rossz helyen volt, rossz időben.

Már megint minden amiatt a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapja miatt történt.

Elmosolyodott. Ez egy családi tréfa volt. Valahányszor, amikor valami kellemetlenség érte őket, mindig Stanley semmirekellő-nyomorult-hivány-malactolvaj ükapját hibáztatták.

Úgy tartották, hogy Stanleynek volt egy ükapja, aki egyszer ellopott egy malacot egy féllábú cigányasszonytól, ezért az megátkozta őt és minden leszármazottját. Stanley és a szülei természetesen nem hittek az ilyen átkokban, de ha valami nem úgy történt, ahogy kellett volna, jólesett valaki másra hárítani a baj okát.

És a dolgok sokszor történtek úgy, ahogy nem kellett volna. Úgy tűnt, hogy ők újra és újra rossz helyen vannak, rossz időben.

Kinézett az ablakon a végeleáthatatlan pusztaságra. Figyelte, ahogy egy telefonvezeték hullámzik a póznák között. És közben a fejében csengett apja halk, rekedtes hangja, ahogy énekel neki.